

câu hỏi. Chúng tôi hay nói đùa rằng chị ấy là đệ tử ruột của Ngài A Nan.

Về đến chùa Hoa Nghiêm, chúng tôi được quý Sư Cô để giành đồ ăn, được hâm nóng đũa hoành, chúng tôi ăn một bụng no nê. Đến 6 giờ 30 chúng tôi lên lầu để học tiếp đến 8 giờ 30 tối thì mãn.

Thời gian cứ trôi qua, việc học của chúng tôi cứ đều đặn cho đến tháng 12 năm 2001, hai chùa Hoa Nghiêm và Quang Minh phối hợp tổ chức một buổi sinh hoạt ngoài trời. Địa điểm là công viên Emerald thuộc vùng Cockatoo. Quý Thầy chia nhóm học viên chúng tôi ra làm 6 nhóm để thay phiên thuyết trình về các đề tài do Quý Thầy chọn :

Nhóm I: Phú Lâu Na

Nhóm II: Ca Chiên Diên

Nhóm III: Tu Bồ Đề

Nhóm IV: Ca Diếp

Nhóm V: La Hầu La

Nhóm VI: A Nan

Chúng tôi được chia vào nhóm Phú Lâu Na và thuyết trình về đề tài lịch sử Đức Phật trong giai đoạn từ đản sanh đến khi xuất gia.

Sau buổi sinh hoạt ngoài trời, tôi trở về nhà vẫn còn bình thường, nhưng đến nửa đêm tự nhiên thức giấc và nghĩ đến mình phải lên thuyết trình, tôi phát run và lên cơn sốt! Ngày hôm sau phải bỏ một thời lạy Vạn Phật sám hối do Cô Phước Sinh hướng dẫn.

Không đi chùa, nhưng cứ nghĩ tới cái vụ thuyết trình. Càng nghĩ tôi càng lo, tôi lấy bài mình sẽ thuyết trình ra đọc, càng đọc thì thấy mình càng bị vấp, đọc chữ không chạy !! Cố gắng tập dượt mấy lần nhưng trong lòng cứ hồi hộp khi tưởng tượng đến lúc đứng trên bục thuyết trình, càng hồi hộp thì đọc càng vấp!..

Chuyện này làm tôi nhớ lại thời gian sau 75, vì nghĩ rằng chồng tôi đi tù sẽ không có ngày ra, lại có sự khuyến khích của mẹ chồng tôi, tôi tìm cách dẫn các con vượt biên ra nước ngoài. Trong lần vượt biên đầu tiên, vì không có kinh nghiệm nên khi bị bắt ở Rạch Cốc, Rạch Sỏi thuộc tỉnh Rạch Giá, Công An Việt Cộng bắt tôi phải khai lý lịch, tôi vì quá hồi hộp và lo sợ, vả lại không có chuẩn bị trước là phải viết như thế nào, nếu khai thật lý lịch làm kế toán ngân hàng thì khi được thả về sẽ mất việc, khai thiệt về chồng thì sợ sẽ bị tù lâu, mà khai giả thì không biết khai như thế nào ? Vì quá lo sợ, nếu khai không khéo bị nhốt lâu thì tội nghiệp cho hai con nhỏ, 6 tuổi và 4 tuổi, tay tôi bị run mà không cầm lại được, cho nên cầm cây viết trong tay mà cứ run, tôi viết mà viết không ra chữ. Tên công an hỏi tôi : 'Chị kia, chị có biết chữ không?

Chị học lớp mấy? Tôi trả lời : 'Dạ tôi học lớp ba'. Tên công an cười với vẻ chế nhạo và nói : 'Tôi nghĩ chắc chị học không tới lớp ba đâu, thôi thì nói đi để tôi viết giùm cho.' Xong rồi, khi tên công an kêu tôi ký tên, tôi vẫn còn run và lo không biết anh ta có viết đúng như những gì tôi nói không? Mà đầu óc thì không còn bình tĩnh để mà đọc. Tên công an không biết là tôi sợ mà cứ nghĩ là tôi không biết chữ, cuối cùng hấn bảo tôi : 'Thôi, không biết chữ thì lẩn tay vậy'.

Lần này, cầm bài thuyết trình trong tay, tôi lại mang cái tâm trạng đó, càng đọc càng vấp!! Thấy tôi đọc bài thuyết trình một cách khó khăn, con gái tôi phải nói : 'Chắc ở lớp học, Mẹ học dở rồi bị người ta cười hay sao mà Mẹ sợ dữ vậy? Tôi cười và nói : 'Đâu có ai cười, ai cũng giúp Mẹ hết lòng chớ đâu có ai cười.' 'Vậy thì có gì mà Mẹ hồi hộp? Mẹ cứ coi như Mẹ đang kể một câu chuyện trước mặt những người thương mến, những người bạn Mẹ vậy thôi.'

Đúng rồi, nhờ có con gái tôi nhắc nhở nên tôi mới nhớ ra điều này, tất cả những người nghe đều là bạn đạo trong chùa, gặp nhau hàng ngày, nói với nhau hết chuyện này đến chuyện khác, sao bây giờ cũng đứng trước họ lại sợ, lại run? Đâu có gì khác đâu ? Chỉ có khác chăng là mình kể lại những điều mình học, chỉ có thế thôi mà!

Nghĩ thế rồi tôi soạn một dàn bài, không chi tiết lắm nhưng đủ để tôi nhìn vào và nhớ những điểm chính trong bài rồi theo đó mà nói và nhút là lòng dạn lòng là sẽ không run !

Cũng nhờ vậy mà tôi đã qua 'sông' được buổi thuyết trình đầu tiên, còn được Thầy và tất cả các bạn đều khen, tuy giọng nói vẫn còn hơi run.

Xin cảm ơn Thầy và các bạn đã hỗ trợ tôi bằng cách này hay cách khác.

Thế mới biết cũng một việc mà mình làm với cái tâm đã định (tức là bình thản) thì không sao, nhưng nếu cũng việc đó mà mình làm với cái tâm bất định thì lại khác (tức là tâm theo cảnh mà chao đảo và không định được).

Cũng từ đó, chúng ta mới thấy được rằng những lời nói hay hành động trong lúc cái tâm bất định (Bị chi phối bởi ngoại cảnh) thì hay gây phiền não, ít nhất là cho chính mình.

Có lẽ vì vậy mà tôi nhớ trong một cuốn sách nào đó có nói rằng : 'Các bậc chân tu thường tìm được hạnh phúc và an lạc trong sự vắng lặng.'

Diệu Ngọc